

5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/99, art. 31 ust. 2 rozporządzenia nr 1290/2005 oraz zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie ryczałtowej korekty w wysokości 10 %, mimo że niedociągnięcie ograniczało się do tego, że przy zastosowaniu ceny minimalnej i przy kontroli warunku jej zapłaty przyjęto nieprawidłowe założenie.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1868/94 z dnia 27 lipca 1994 r. ustanawiające system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 197, s. 4).
- (⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 97/95 z dnia 17 stycznia 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w zakresie ceny minimalnej i płatności wyrównawczej wypłacanej producentom ziemniaków oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 16, s. 3).
- (⁵) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2236/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady w celu stosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1868/94 ustanawiającego system kwot na produkcję skrobi ziemniaczanej (Dz.U. L 339, s. 45).
- (⁶) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2237/2003 z dnia 23 grudnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania niektórych systemów wsparcia przewidzianych w tytule IV rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników (Dz.U. L 339, s. 52).
- (⁷) Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1973/2004 z 29 października 2004 r. ustanowienia szczegółowych zasad zastosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 w sprawie systemów wsparcia przewidzianych w tytułach IV i IVa tego rozporządzenia oraz wykorzystania gruntów zarezerwowanych do produkcji surowców (Dz.U. L 345, s. 1).
- (⁸) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1663/95 z dnia 7 lipca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 w odniesieniu do procedury rozliczania rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR (Dz.U. L 158, s. 6).
- (⁹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2011 r. — Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband przeciwko Komisji

(Sprawa T-22/11)

(2011/C 72/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälisch-Lippischer Sparkassen- und Giroverband (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Liebach i A. Rosenfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2010 r. C(2010) 9525 wersja ostateczna, pomoc państwa, MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB, w części, w której w decyzji tej odrzucony zostaje wniosek Niemiec z dnia 28 października 2010 r. o przedłużenie terminu na zbycie Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenie jej nowych operacji poza dzień 15 lutego 2011 r.;
- posiłkowo stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2010 r. C(2010) 9525 wersja ostateczna, pomoc państwa, MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB, w części, w której w decyzji tej Komisja stwierdziła w sposób dorozumiany, że Niemcy złożyły tylko jeden jednolity wniosek o przedłużenie terminu na zbycie Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenie jej nowych operacji do dnia 15 lutego 2011 r., wobec czego wniosek o przedłużenie terminu poza tę datę nie podlega rozpatrzeniu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnosi pięć zarzutów w uzasadnieniu skargi.

- 1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE
  - Skarżący twierdzi, że Komisja nie wyjaśniła, dlaczego połączyła dwa wnioski Niemiec o przedłużenie terminu w jeden jednolity wniosek.
  - Ponadto Komisja nie wyjaśniła, dlaczego nie miałyby wystąpić przesłanki przedłużenia terminu na podstawie art. 2 ust. 2 decyzji Komisji C(2009) 3900 wersja ostateczna poprawiona z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie pomocy państwa, której Niemcy zamierzają udzielić w celu restrukturyzacji WestLB AG (C 43/2008 [N 390/2008]) (zwanej dalej „decyzją z dnia 12 maja 2009 r.”).
- 2) Zarzut drugi: błąd w ocenie i nadużycie władzy
  - Skarżący podnosi, że Komisja opiera swoją dyskrecjonalną decyzję w sprawie przedłużenia terminu na błędnym ustaleniu faktycznym. Zdaniem skarżącego zaskarżona decyzja przyjmuje błędnie tylko jeden wniosek o przedłużenie terminu do dnia 15 lutego 2011 r. względnie w sposób dorozumiany stwierdza, że dalej idący wniosek o dłuższy termin nie podlega rozpatrzeniu.

— Ponadto skarżący twierdzi, że Komisja nie skorzystała z przewidzianej wyraźnie w art. 2 ust. 2 decyzji z dnia 12 maja 2009 r. możliwości przedłużenia terminu, chociaż były ku temu warunki. Zamiast tego Komisja powołała się na niepisane prawo przedłużenia terminu *sui generis*, które nie ma podstawy prawnej i którego szczegółowe przesłanki są całkowicie niejasne.

3) Zarzut trzeci: naruszenie zasady proporcjonalności

— Skarżący twierdzi między innymi, że decyzja Komisji o wstrzymaniu nowych operacji Westdeutsche Immobilienbank AG po dniu 15 lutego 2011 r. jest nieproporcjonalna do spowodowanych nią niekorzyści.

4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady równego traktowania

— W tym kontekście podniesiono, że Komisja w innych przypadkach kryzysu finansowego, w których instytucjom finansowym przyznano dużo wyższą pomoc, przyznała wyraźnie dłuższe terminy na zbycie udziałów i spółek finansujących nieruchomości.

5) Zarzut piąty: naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady dobrej administracji

— Skarżący podnosi, że Komisja nie ma prawa interpretować i oceniać wniosków złożonych przez państwo członkowskie sprzecznie z ich wyraźnym brzmieniem i celem.

Skarga wniesiona w dniu 18 stycznia 2011 r. — Fraas przeciwko OHIM (Wzór w karo w kolorach czarnym, beżowym, brązowym, ciemno czerwonym i szarym)

(Sprawa T-26/11)

(2011/C 72/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: V. Fraas GmbH (Helmbrechts-Wüstenselbitz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Kunze i G. Würtenberger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 listopada 2010 r. w sprawie R 1317/2010-4;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający wzór w karo w kolorach czarnym, beżowym,

brązowym, ciemno czerwonym i szarym dla towarów z klas 18, 24 i 25

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ rozpatrywany znak ma charakter odróżniający, oraz naruszenie art. 75 i 76 rozporządzenia (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie ustosunkowała się do przedstawionej przez skarżącą obszernej argumentacji o charakterze faktycznym i prawnym.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Rheinischer Sparkassen- und Giroverband przeciwko Komisji

(Sprawa T-27/11)

(2011/C 72/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rheinischer Sparkassen- und Giroverband (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rosenfeld i I. Liebach)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2010) 9525 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2010 r., pomoc państwa, sprawy MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB w zakresie dotyczącym oddalenia wniosku Niemiec z dnia 28 października 2010 r. o przedłużenie do dnia po dniu 15 lutego 2011 r. terminu do zbycia spółki Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenia nowych transakcji przez tę spółkę;

— tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2010) 9525 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2010 r., pomoc państwa, sprawy MC 8/2009 i C 43/2009 — Niemcy — WestLB w zakresie, w jakim Komisja w sposób domniemany postanowiła, że Niemcy ograniczyły się do wystąpienia tylko z jednym wnioskiem mającym na celu przedłużenie do dnia 15 lutego 2011 r. terminu do zbycia spółki Westdeutsche Immobilienbank AG i zakończenia nowych transakcji przez tę spółkę oraz że w związku z tym nie było potrzeby rozstrzygnięcia o przedłużeniu wykraczającym poza tę datę;